

РЕШЕНИЕ

№ 4101

гр. София, 17.06.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 51 състав,
в публично заседание на 19.05.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Анета Юргакиева

при участието на секретаря Светла Гечева, като разгледа дело номер **11582** по описа за **2021** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и следващите от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл. 118 от Кодекса за социално осигуряване /КСО/.

Образувано е по жалба на [фирма] с ЕИК[ЕИК], представлявано от управителя А. М., срещу Решение № 1040-21-1090/25.10.2021г. на Директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 23459/19.06.2019г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 КСО.

В жалбата е изложено становище за незаконосъобразност на оспореното решение. Поддържа се, че злополуката няма трудов характер. Не били налице белезите, посочени в чл. 55 КСО, а именно злополуката да е станала през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието. Липсвала функционална зависимост между настъпилото увреждане и извършваната от лицето работа. Искане се отмяна на оспорваното решение.

В съдебно заседание дружеството – жалбоподател е представлявано от управителя А. М. и от адв. Б., който поддържа жалбата и моли същата да бъде уважена. Сочил се, че по времето, в което е настъпила злополуката, лицето не е извършвало нищо във връзка с трудовата му дейност. Претендира разноси. Прави възражение за прекомерност на адвокатското възнаграждение на заинтересованата страна.

Ответникът - директорът на ТП на НОИ С.-град, чрез юрк. П., оспорва жалбата, като я счита за неоснователна. Подробни доводи излага в подробни писмени бележки. Моли за присъждане на юрисконсултско възнаграждение, като прави възражение за

прекомерност на претендираното от жалбоподателя адвокатско възнаграждение. Заинтересованата страна – Л. И. М., чрез адв. Х., оспорва жалбата и моли същата да бъде отхвърлена. Претендира разноски, за които представя списък. Представя писмени бележки.

Съдът, след като се запозна с жалбата и доводите на страните и прецени събраните по делото доказателства, установи следното:

Осигурителят [фирма] е подал декларация вх. № 531/18.06.2019 г. за претърпяна злополука от Л. И. М. на 14.06.2019 г. в рамките на работното време на лицето. За място на злополуката е посочен коридора на ет. 15, като „обичайното стационарно работно място“ при движение пеша. Според декларацията, злополуката е станала в 11 часа и 45 минути на 14.06.2019 г. – в рамките на работното време на лицето – от 9 часа и 00 мин. до 12 часа и 00 мин. и от 12 часа и 30 мин. до 17 часа и 30 мин. Злополуката е квалифицирана като такава по чл. 55, ал. 1 КСО с последица временна неработоспособност, поради счупване на тялото на лакътна кост на лява ръка.

Към декларацията били приложени Протокол № 3/18.06.2019 г. за разследване на злополуката от осигурителя, писмени обяснения от В. М. В., Х. С. К., болничен лист № E20196141865/14.06.2019 г. с причина 04 / Злополука – трудова/, с диагноза по М.: S52.2 счупване на тялото /диафиза/ на лакътната кост и допълнително представени обяснения от К. Б. С. и М. И. М., извадка от книгите за начален и периодичен инструктаж за безопасни условия на труд.

Въз основа на документите, съдържащи се в досието, длъжностно лице по чл. 60, ал. 1 КСО е издало Разпореждане № 23459/19.06.2019 г., с което е приело злополуката за трудова. Мотивите за това са, че са налице елементите на фактическия състав на трудовата злополука – внезапно увреждане на здравето, водещо до временна нетрудоспособност на осигурено лице. Установено е, че на 14.06.2019 г. в 11.45 часа Л. И. М. се придвижвала по коридора на ет. 15 на административна сграда БЦ А. Т., при което е паднала и след това ѝ е прилошало. За да признае злополуката за трудова, длъжностното лице по чл. 60, ал. 1 КСО се е позовало на протокол № 3/18.06.2019г. за разследване на злополуката от осигурителя и обясненията на В. М. В. и Х. С. К.. Въз основа на протокола и обясненията е прието, че злополуката е станала през време и по повод извършваната работа – при придвижване по коридора и вследствие на падане, довело до счупване на тялото на лява лакътна кост.

Разпореждането е обжалвано пред директора на ТП на НОИ С.-град, който с процесното решение е оставил без уважение жалбата и е потвърдил обжалваното разпореждане.

Решението е връчено на 01.11.2021 г., видно от приложеното на л. 23 известие за доставяне.

При така установената фактическа обстановка съдът намира от правна страна следното:

Оспореното решение е съобщено на жалбоподателката на 01.11.2021 г., както беше отбелязано, а жалбата срещу него е получена в ТП на НОИ С.-град на 15.11.2021г, поради което същата е в срок и тъй като изхожда от лице, за което е налице правен интерес от обжалването, тя е допустима за разглеждане.

Разгледана по същество, жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 117, ал. 1, т. 2, б. „г“ КСО разпорежданията за признаване или непризнаване на злополуката за трудова се обжалват пред ръководителя на съответното териториално поделение на НОИ. Съгласно чл. 117, ал. 3 КСО

ръководителят на териториалното поделение се произнася по жалбите или исканията с мотивирано решение в едномесечен срок от получаването им. Предвид гореизложеното и съобразявайки приложената на л. 70 от делото Заповед № 1712/17.08.2015 г. на управителя на НОИ, съдът намира, че процесното Решение № 1040-21-1090/25.10.2021г. на директора на ТП на НОИ С.-град е издадено от компетентен орган.

Предвид представената Заповед № 1015-21-143/07.06.2018 г. /л.69/ на директора на ТП на НОИ – С.-град, потвърденото с решението разпореждане също е издадено от компетентен орган, в предвидената форма, като са спазени административнопроизводствените правила.

Спорът е относно приложението на материалния закон и по-конкретно дали злополуката е трудова.

Съобразно разпоредбата на чл. 55, ал. 1 КСО „трудова злополука“ е всяко внезапно увреждане на здравето, станало през време и във връзка или по повод на извършваната работа, както и при всяка работа, извършена в интерес на предприятието, когато е причинило временна неработоспособност, трайно намалена работоспособност или смърт. Злополука е всяко внезапно увреждане на здравето, което може да бъде травматично (причинено от външно, обикновено физическо въздействие върху тялото и организма) или нетравматично - болест - § 1, т. 36 от ДР на ЗЗ.

В случая, от събраните доказателства по делото се установява наличието на всички кумулативно изискуеми предпоставки за квалифициране на процесната злополука като трудова – внезапно увреждане на здравето на осигурено лице, настъпило в резултат на съществуваща функционална връзка с изпълняваните трудовите функции. Налице е и неблагоприятен резултат от увреждането – в случая неработоспособност на лицето от 14.06.2019г. до 27.06.2019г., установена с болничен лист, като този резултат е пряко следствие на внезапното увреждане.

Жалбоподателят не оспорва факта на увреждането, както и че то е настъпило на работното място. По същество тезата на жалбоподателя е, че злополуката не е трудова, тъй като е увреждането настъпило, когато пострадалата Л. М. е била на или се е връщала по коридора от аварийното стълбище на сградата, където тя е излязла да пуши, въпреки че това е било забранено.

На първо място, съдът отчита, че разпитаните по делото свидетели са служители на жалбоподателя и към настоящия момент, което обуславя евентуална тяхна заинтересованост по делото. На второ място, очевидци на самата злополука липсват, поради което дори да се приемат безкритично за верни показанията на свидетелите, че преди злополуката са били на аварийното стълбище заедно с пострадалата да пушат, след което те първи се върнали на работните си места, то това не води до извод, че злополуката е станала, докато потърпевшата е била на аварийното стълбище и е пушела или докато се е връщала директно оттам, тъй като еднакво възможно е да е паднала и при връщането ѝ на работното място от друго помещение в сградата /напр. от тоалетната/. При тези доказателства, съдът приема за безспорно установен единствено факта, че злополуката е претърпяна по време, когато пострадалата се е връщала на работното си място от почивка - в този смисъл по същество са обясненията и показанията на нейните колеги. С разпоредбата на чл.200, ал.2 КТ законодателят изрично е предвидил отговорност на работодателя за вреди от трудова злополука и за времето на почивка, прекарана в предприятието. В случая увреждането

е станало при обичайните обстоятелства и условия, при които протича изпълнението на трудовата функция по трудовото правоотношение с работодателя - лицето е вървяло към офиса си, връщайки се след почивката към работното си място, когато се спънало, паднало е и е счупило лакътната си кост. А дали преди това, включително по време на почивката, служителката е пушила, въпреки че е било забранено, както и дали е нарушила изискванията за здравословни и безопасни условия на труд, е неотнормимо. Възникналите съмнения в осигурителя на по-късен етап, че злополуката е следствие от нарушаване на трудовата дисциплина, не се доказаха и не могат да доведат до различен извод за характера на процесната злополука като трудова.

Предвид изложеното, оспореното решение на директора на ТП на НОИ е законосъобразно издадено по всички критерии на чл.146 от АПК и жалбата срещу него следва да бъде отхвърлена като неоснователна.

При този изход на делото, претенцията на процесуалния представител на ответника за присъждане на юрисконсултско възнаграждение е основателна, поради което дружеството - жалбоподател следва да бъде осъдено да заплати по сметка на Националния осигурителен институт сума в размер на 150 лева, на основание чл.24 от Наредбата за заплащането на правната помощ вр. чл.37 от Закона за правната помощ вр. чл. 78, ал.8 ГПК. Основателна е и претенцията на заинтересованата страна по делото за присъждане на адвокатско възнаграждение. Видно от приложения договор за правна защита и съдействие /л. 96/, уговореното възнаграждение е в размер на 950 лв., върху което е начислен 20% ДДС. Съгласно чл. 8, ал. 2, т. 2 от Наредба № 1 за минималните размери на адвокатските възнаграждения, за процесуално представителство, защита и съдействие по административни дела без определен материален интерес за дела по Кодекса за социално осигуряване е 350 лв. Предвид фактическата и правна сложност на делото, възражението на жалбоподателя за прекомерност на адвокатското възнаграждение е основателно, като според съда справедлив и съответен на извършените процесуални действия от страна на процесуалния представител на заинтересованата страна, както и с оглед фактическата и правна сложност на делото, е размер на адвокатското възнаграждение от 600 лв.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал. 2, предл. последно от АПК, Административен съд София – град, III отделение, 51 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 1040-21-1090/25.10.2021г. на директора на ТП на НОИ С. - град, с което е потвърдено Разпореждане № 23459/19.06.2019г. на длъжностното лице по чл.60, ал.1 КСО.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на ТП на НОИ С. – град сума в размер на 150 лв., представляваща юрисконсултско възнаграждение.

ОСЪЖДА [фирма] да заплати на Л. И. М. сума в размер на 600 лв. за разноси по делото.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от получаването му.

СЪДИЯ:

